

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/19/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4415209458
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Podhorcová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4415209458.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Podhorcovej a sudkýň JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: A. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom E., ul. Z. C. 8, zastúpeného JUDr. Ľudovítom Földesom, advokátom so sídlom Bratislava, Domašská 11, IČO: 40 231 232, proti žalovanej: JUDr. Lívia Kňazíková, advokátka so sídlom Komárno, M.R. Štefánika 6, zastúpenej JUDr. Ivetou Majlingovou, advokátkou so sídlom Komárno, Pohraničná 7, IČO: 34 021 515, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 15. apríla 2016, č. k. 18C/19/2015-196, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu voči žalovanej o náhradu škody zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej trovy právneho zastúpenia vo výške 792,17 eura na účet jej právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 18 ods. 1, 2 a 4, § 24 ods. 1 a 3, § 56 ods. 1, § 57 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z., § 6 ods. 1 Advokátskeho poriadku, § 25 písm. b/, § 26 ods. 1 Disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory, § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovanej zaplataenia náhrady škody vo výške 3.621,60 eura s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 07. 05. 2015 do zaplataenia a náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že dňa 23. 06. 2011 splnomocnil žalovanú na zastupovanie v právnej veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/19/2011. Táto vec bola napriek tomu, že žalobca nevedel o právnom inštitúte súdneho zmieru, pretože žalovaná ako právna zástupkyňa mu nevysvetlila podstatu súdneho zmieru, ukončená súdnym zmierom dňa 09. 05. 2013. O tom, že predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13. 06. 2013 sa žalobca dozvedel až vtedy, keď dňa 19. 12. 2013 obdržal Upovedomenie o začatí exekúcie č. EX 2515/2013 zo dňa 10. 12. 2013 od JUDr. Jozefa Štoreka, súdneho exekútora, v dôsledku čoho musel splniť nielen povinnosť vyplývajúcu zo schváleného súdneho zmieru, ale zaplatiť aj trovy exekučného konania vo výške 2.800 eur. Za zastupovanie vo vyššie uvedenom súdnom konaní zaplatil žalovanej sumu vo výške 805 eur a musel zaplatiť poplatok banky za spracovanie blokácie jeho účtu vo výške 16,60 eura. Z tohto dôvodu tvrdil, že mu vznikla žalovaná škoda. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania a z doložených dokladov mal za preukázané, že žalovaná ako advokátka zastupovala žalobcu v konaní na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 15C/19/2011 na základe plnomocenstva zo dňa 23. 06. 2011, konkrétne ho zastupovala na pojednávaní dňa 23. 11. 2011, 31. 01. 2012, 27. 03. 2012 a 09. 05. 2013. V uvedenej veci bol vypracovaný znalecký posudok znalca Ing. Kataríny Vyšehradskej č.

143/2012 podľa ktorého bola nehnuteľnosť, pôvodne v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu a jeho bývalej manželky, ocenená na sumu 82.100 eur. Tiež mal za preukázané, že žalobca sa so závermi znaleckého posudku oboznámil a vyjadril s nimi svoj súhlas. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 09. 05. 2013 zistil, že žalobca v tomto konaní uviedol, že slovenský jazyk ovláda v dostatočnej miere a nežiadal, aby bol do konania pribratý tlmočník. Žalobca v konaní navrhol a svojim podpisom potvrdil, schválenie súdneho zmierného súdom. V uvedenej zápisnici sa nachádzajú 2 podpisy žalobcu. Podľa tejto zápisnice žalobca (v uvedenom konaní v právnom postavení žalovaného) vyhlásil, že vyhlásenému uzneseniu (o schválenom súdnom zmiernom) porozumel a berie ho na vedomie. Z daného spisu sp. zn. 15C/19/2011 bolo žalobcovi ďalej zrejmé, že dňa 09. 05. 2013 bolo vypracované uznesenie, ktorým bol schválený súdny zmierný, podľa ktorého bolo podielové spoluvlastníctvo žalobcu a jeho bývalej manželky zrušené, žalobcovi boli prikázané do vlastníctva nehnuteľností uvedené v tomto uznesení a bol povinný zaplatiť svojej bývalej manželke titulom finančného vyporiadania sumu 32.000 eur do 30. 11. 2013. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 06. 2013, vykonateľným sa stalo, pokiaľ ide o prvý výrok dňa 13. 06. 2013 a pokiaľ ide o tretí výrok dňa 01. 12. 2013. Žalovanej bolo toto uznesenie doručené dňa 13. 06. 2013. Zastúpenie žalobcu žalovanou bolo ukončené podaním doručeným na súd dňa 13. 05. 2014. Zo sťažnosti žalobcu zo dňa 17. 02. 2014 adresovanej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, resp. Slovenskej advokátskej komore mal súd preukázané, že žalobca, okrem iného, v sťažnosti uviedol, že „... mu pomohla dcéra družky, ktorá mu požičala dlžnú sumu, aby neprišiel o nehnuteľnosť do ktorej zainvestoval svoje peniaze...“. Z uznesenia Okresného riaditeľstva PZ Komárno zo dňa 30. 04. 2014 ČVS: ORP-185/1-VYS-Kn-2014 zistil, že trestné oznámenie žalobcu voči žalovanej pre podozrenie zo spáchania prečinu podvodu bolo odmietnuté podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Z rozhodnutia disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory sp. zn. DSVII.47/14: 503/2014 zo dňa 12. 11. 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 14. 12. 2015 mal súd za zistené, že žalovaná bola uvedeným rozhodnutím oslobodená spod návrhu na začatie disciplinárneho konania za skutok, že vo veci zastupovala žalobcu, pretože skutok nie je disciplinárnym previnením. Podľa tohto rozhodnutia disciplinárneho senátu bolo jasné, že žalobca si musel byť už dňa 09. 05. 2013 vedomý povinnosti vyplatiť svojej bývalej manželke sumu 32.000 eur do 30. 11. 2013, ktorá povinnosť mu vyplynula z vyhláseného a ním podpísaného súdneho zmierného, pretože k podpísaniu súdneho zmierného žalobcu nikto nenútil, urobil tak dobrovoľne, slobodne a bez nátlaku a mal možnosť si ním podpísovanú písomnosť riadne prečítať. Žalobca sa stal výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktorú predtým mal v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov so svojou bývalou manželkou zápisom údajov o právach k nehnuteľnostiam do operátu katastra nehnuteľností zápisom zo dňa 04. 09. 2013 pod číslom zmeny 2740/13. Z exekučného spisu číslo EX 2515/2013 neboli pochybnosti o tom, že bývalá manželka žalobcu podala návrh na uskutočnenie exekúcie dňa 02. 12. 2013 preto, že jej žalobca do podania návrhu na uskutočnenie exekúcie neuhradil sumu podľa uznesenia Okresného súdu Komárno, č. 15C/19/2011 zo dňa 09. 05. 2013. Dňa 30. 12. 2013 žalobca uhradil dlžnú sumu a tak isto uhradil trovy exekúcie v sume 2.800 eur v hotovosti. Z odborného vyjadrenia Mgr. G. U. zo dňa 27. 05. 2015, č. 24/2015 mal preukázané, že na zápisnici z pojednávania zo dňa 09. 05. 2013 bol podpis žalobcu o tom, že uvedenú zápisnicu prevzal dňa 14. 05. 2013. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanou bola podpísaná zmluva o právnom zastúpení, podľa ktorej mala žalovaná ako advokátka žalobcu zastupovať v konaní o vyporiadanie BSM, ktoré bolo vedené na Okresnom súde Komárno a žalovaná sa ako advokátka riadne zúčastňovala nariadených pojednávanií a vykonávala potrebné procesné úkony tak, ako to vyplývalo z pripojeného spisu Okresného súdu Komárno. Žalovaný v konaní nespochybnil hodnotu nehnuteľností, ktorá mala byť predmetom vyporiadania BSM medzi ním a jeho bývalou manželkou, mal vedomosť o vypracovanom znaleckom posudku, pričom zo spisu Okresného súdu Komárno nevyplývalo, že by cenu nehnuteľností, určenú znaleckým posudkom, neakceptoval, alebo že by trval na vypracovaní ďalšieho znaleckého posudku. Vyzdvihol, že nesporne sa žalobca zúčastnil dňa 09. 05. 2013 súdneho pojednávania na Okresnom súde Komárno, v priebehu ktorého bol schválený súdny zmierný, s ktorým žalobca v plnom rozsahu súhlasil, obsah súdneho zmierného mu bol riadne oznámený a vysvetlený. Tieto skutočnosti žalobca potvrdil dvoma podpismi na zápisnici z uvedeného pojednávania. Bol toho názoru, že žalobca mal vedomosť o tom, že musí svojej bývalej manželke vyplatiť sumu 32.000 eur do 30. 11. 2013 už na pojednávaní dňa 09. 05. 2013. Dodal, že nie je nevyhnutné preukázať prevzatie zápisnice z pojednávania zo dňa 09. 05. 2013 dňa 14. 05. 2013 žalobcom, pretože je zrejmé, že žalobca bol s povinnosťou vyplatiť svoju bývalú manželku preukázateľne oboznámený. Z tohto dôvodu zamietol aj návrh žalobcu na doplnenie dokazovania vyhotovením grafologického posudku, ktorý by skúmal pravosť podpisu žalobcu na zápisnici zo dňa 09. 05. 2013, ktorým potvrdil jej prevzatie dňa 14. 05. 2013. Keďže žalobca sa stal výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktorá mala byť predmetom vyporiadania BSM a túto skutočnosť

si plne uvedomoval najneskôr v septembri 2013, pretože už pred týmto dátumom nehnuteľnosť chcel predať prostredníctvom inzerátu. Žalobca mal dostatok možností na to, aby dlžnú sumu svojej bývalej manželke vyplatil. Uzavrel, že v konaní sa nepreukázalo porušenie povinností žalovanou, vyplývajúcich jej zo Zákona o advokácii, ani z interných predpisov Slovenskej advokátskej komory, pri zastupovaní žalobcu v konaní na Okresnom súde Komárno. Táto skutočnosť je zrejma z rozhodnutia disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory, ktorým je súd podľa § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku viazaný. Dodal, že žalovaná žalobcu v exekučnom konaní nezastupovala, exekučné konanie prebehlo v súlade s príslušnými ustanoveniami Zákona o súdnych exekútoroch. Z uvedeného dôvodu preto zamietol návrh na doplnenie dokazovania vypočutím súdneho exekútora JUDr. Ing. Jozefa Štoreka a pána R. E.. Exekučné konanie proti žalobcovi sa začalo nie z dôvodu pochybenia žalovanej ako jeho advokátky, ale z dôvodu riadneho neplnenia si povinností zo strany žalobcu voči jeho bývalej manželke. V závere odôvodnenia podotkol, že žalobcovi na dôveryhodnosti v konaní nepridávali jeho rozporné výpovede, keď žalobca vo svojich sťažnostiach najprv tvrdil, že peniaze potrebné na vyplatenie svojej bývalej manželky si požičal od dcéry svojej družky, potom tvrdil, že ich mal k dispozícii už po schválení súdneho zmiernia a napokon svedok B. R. tvrdil, že žalobcovi požičal sumu 10.000 eur. Skonštatoval, že v konaní nebola v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka splnená základná podmienka pre vznik škody, porušenie právnych povinností zo strany žalovanej voči žalobcovi, navyše sumy účtované žalovanou v uvedenom konaní neboli v rozpore s ustanovením § 24 ods. 3 Zákona o advokácii a žalovaná poskytovala žalobcovi služby advokáta riadne v súlade s právnymi predpismi. Výrok o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a v konaní úspešnej žalovanej priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, teda trovy právneho zastúpenia vo výške 792,17 eura za 4 úkony právnej služby - prevzatie a príprava právneho zastúpenia 131,60 eura + režijný paušál 8,39 eura + 20% DPH, účasť na pojednávaní dňa 04. 03. 2016, 131,60 eura + režijný paušál 8,58 eura + 20% DPH, účasť na pojednávaní dňa 15. 04. 2016 (nakolko konanie presiahlo 2 hodiny, súd priznal žalovanej trovy vyčíslené za dva úkony), t.j. 2x úkon á 131,60 eura + 2x režijný paušál po 8,58 eura + 20% DPH, náhradu cestovných výdavkov v celkovej sume 33,68 eura (cestovné dňa 04. 03. 2016 DA Komárno - Okresný súd Nové Zámky a späť - celkom 16,84 eura a cestovné dňa 15. 04. 2016 DA Komárno - Okresný súd Nové Zámky a späť - celkom 16,84 eura) a náhradu za stratu času za čas strávený na pojednávania dňa 04. 03. 2016 a 15. 04. 2016 t.j. 6 hodín t.j. (6 x 14,30 eura), celkom 85,80 eura.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ust. § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/ a h/ OSP, domáhajúc sa jeho zrušenia, pretože je nezákonný, nesprávny, nepreskúmateľný a nie je riadne odôvodnený. Namietal, že súd prvej inštancie opomenul aplikáciu ust. § 18 ods. 1, 2 a 5, § 26 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z a § 6 ods. 1 Advokátskeho poriadku, § 420 a § 415 Občianskeho zákonníka. Namietal nevykonanie navrhovaných dôkazov. Uznesenie o chválení zmiernia prevzal v neúplnom znení, nie ako je to v písomnom vyhotovení uznesenia, teda bez poučenia o možnosti vymáhania uloženej povinnosti v prípade neplnenia. Uviedol, že výsledok Disciplinárneho konania na SAK nemá žiadnu právnu relevanciu, rovnako tak výsledok jeho trestného oznámenia, pretože tieto nepreukazujú úmyselné konanie žalovanej. Vyzdvihol, že zodpovednosť za škodu v zmysle ust. § 420 OZ je zodpovednosť objektívna a zavinenie sa predpokladá s odkazom na ust. § 415 OZ. Tvrdil, že žiadnu zápisnicu z pojednávania Okresného súdu Komárno pod sp. zn. 15C/19/2011 dňa 09. 05. 2013 neprevzal, dňa 14. 05. 2015 a podpis nie je jeho. Mal za to, že pravosť jeho podpisu nepotvrdilo ani odborné vyjadrenie znalkyne. Namietal, že nedoručením plného znenia uznesenia aj s poučením sa o jeho právoplatnosti a vykonateľnosti nedozvedel, pričom uvedené sa dozvedel až v prebiehajúcom exekučnom konaní a teda mu zavinením žalovanej vznikli aj trovy exekučného konania. V ďalšej časti odvolania spochybňoval určenú cenu nehnuteľnosti a následne sumu, ktorú mal podľa zmiernia vyplatiť jeho bývalej manželke v konaní pred Okresným súdom Komárno. Dodal, že žalovaná mu neposkytla právne služby s odbornou starostlivosťou a v súlade so Zákom o advokácii, preto aj odmena 805 eur jej preto nepatrila.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako správny a objektívny. Súd prvej inštancie vykonal dôsledné dokazovanie a mala za to, že žalobca v predmetnej veci neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že by porušila svoje povinnosti v rámci zastupovania.

5. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca písomným podaním, v ktorom uviedol, že zotrváva na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní. V doplnení svojho vyjadrenia žiadal vykonanie dôkazov - prepisov zvukových záznamov rozhovoru medzi ním a žalovanou v právnej veci sp. zn. 18C/19/2015

na Okresnom súde Nové Zámky, ktorými má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenie povinnosti ustanovenej v ust. § 219 ods. 3 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

8. Podľa § 470 ods. 2 prvej vety CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

11. V prejednávanej veci sa žalobca od žalovanej, podanou žalobou, domáhal náhrady škody vo výške 3.621,60 eura s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 07. 05. 2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoj nárok na náhradu škody odôvodnil tým, že žalovanú splnomocnil na svoje zastupovanie v konaní o vyporiadanie BSM pred Okresným súdom Komárno sp. zn. 15C/19/2011, ktorá vec bola skončená súdnym zmierom dňa 09. 05. 2013, právoplatným a vykonateľným dňa 13. 06. 2013. Za zastupovanie v tomto konaní zaplatil žalovanej 805 eur. Tvrdil, že uznesenie o schválení zmiaru mu nebolo žalovanou doručené, o jeho právoplatnosti a vykonateľnosti sa dozvedel až z prebiehajúceho exekučného konania č. EX 2515/2013, v ktorom musel zaplatiť, okrem povinnosti vyplývajúcej zo schváleného súdneho zmiaru, aj trovy exekučného konania vo výške 2.800 eur a poplatok banky za spracovanie blokácie jeho účtu vo výške 16,60 eura. Tým, že nebol žalovanou riadne a včas informovaný o nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia o schválení zmiaru, mu vznikla škoda z titulu úhrady trov exekúcie, poplatku banke, ale aj samotných trov žalovanej, ktorá zastupovanie nevykonávala riadne. Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom.

12. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní žalobcu odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne odôvodnené a tým aj preskúmateľné.

13. Podľa § 420 ods. 1, 3 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Zodpovednosť sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

14. V ustanovení § 420 je zakotvená všeobecná zodpovednosť fyzických a právnických osôb, ktorá prichádza do úvahy vždy vtedy, keď nejde o niektorý z prípadov osobitnej zodpovednosti za škodu, ktoré sú upravené v § 421 až § 437, resp., v ďalších ustanoveniach Občianskeho zákonníka (pozri napr. § 769 až 771). Predpokladom vzniku každej občianskoprávnej zodpovednosti je: protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou. V niektorých prípadoch sa vyžaduje aj zavinenie. V prípade, keď sa vyžaduje aj zavinenie škodcu, ide o subjektívnu zodpovednosť, v prípade, keď sa zavinenie nevyžaduje, ide o objektívnu zodpovednosť. Všeobecná zodpovednosť za škodu podľa § 420 spočíva v zavinení škodcu, pričom zavinenie škodcu sa podľa zákona predpokladá (prezumpcia zavinenia). Pri občianskoprávnej zodpovednosti za škodu vzniká záväzkovoprávny vzťah medzi tým, kto za škodu zodpovedá, a medzi poškodeným. Obsahom tohto vzťahu je právo poškodeného požadovať náhradu škody a povinnosť toho, kto podľa zákona za škodu zodpovedá, škodu nahradiť. V ust. § 420 ods. 1 je vyjadrená zásada, že každý, t.j., tak fyzická, ako aj právnická osoba, zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Predpokladom vzniku tejto zodpovednosti je, že niekto porušil určitú povinnosť (pričom nezáleží na tom, či ide o povinnosť vyplývajúcu z určitého záväzkovoprávneho vzťahu alebo o povinnosť uloženú priamo zákonom) a porušením tejto povinnosti spôsobil inej osobe škodu. Spôsobenie škody inej osobe a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním (porušením povinnosti) a vzniknutou škodou sú ďalšími podmienkami vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu podľa tohto ustanovenia. V súvislosti s odsekom 3 ustanovenia § 420 OZ však treba konštatovať, že ďalšou podmienkou vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu je aj zavinené konanie škodcu, aj keď zavinenie škodcu sa podľa odseku 3 predpokladá. Pri vymedzení pojmu zavinenie treba vychádzať z toho, že zavinenie je určitý psychický, vnútorný vzťah škodcu k vlastnému konaniu pričiacemu sa objektívnemu právu a ku škode ako k výsledku tohto konania. Naproti tomu príčinnou súvislosťou treba rozumieť určitý objektívny vzťah medzi skutočnosťou zakladajúcou zodpovednosť, t.j. medzi porušením právnej povinnosti, a výsledkom, t.j. škodou. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah je založený na dvoch zložkách: na zložke vedomostnej a zložke vôľovej. Vedomostnou zložkou rozumieme vnímanie, t.j. odraz predmetov a javov v zmyslových orgánoch, ako aj predstavu predmetov a javov, ktoré subjekt vnímal skôr, alebo ku ktorému dospel úsudkom na základe znalostí alebo skúseností. Vôľovou zložkou sa rozumie predovšetkým chcenie, ale aj uzrozenie. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka zavinenia. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. V ust. § 420 ods. 3 je zakotvená prezumpcia zavinenia toho, kto za škodu zodpovedá. Ak sa preukáže, že škodca spôsobil niekomu škodu porušením právnej povinnosti (dôkazné bremeno postihuje poškodeného), zo zákona sa predpokladá, že škodca škodu zaviniel. Existenciu zavinenia škodcu poškodený nemusí dokazovať. Prezumpcia zavinenia je teda výhodou pre poškodeného. Podľa odseku 3 sa zodpovednosti zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezaviniel; prezumpcia zavinenia je teda vyvrátenou domnienkou. Dôkazné bremeno však v tomto prípade postihuje škodcu.

15. Odvolací súd v zmysle § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže bola jeho argumentácia vecne správna, objektívna, presvedčivá a v neposlednom rade v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako aj nálezmi Ústavného súdu SR. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobca uvádzal v odvolaní vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia prvoinštančného a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a druhoinsštančné konanie tvoria jeden celok.

16. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

17. V zmysle ust. § 393 CSP, rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Odôvodnenie písomného

vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom mieste pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie teda, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezodpovedajúcich, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

18. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne, zdôvodnené a zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov konania k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobca sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje neznamená, že jeho zdôvodnenie nezodpovedá požiadavkám, ktoré na túto časť rozhodnutia kladie vyššie citované zákonné ustanovenie. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

19. Odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie ako aj s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku a na tieto v celom rozsahu poukazuje ako na svoje vlastné a z týchto dôvodov ich už znovu nebude opakovať. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd, vzhľadom aj na ďalšie námietky odvolateľa uvádza poukazuje na nasledovné skutočnosti.

20. Podľa § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

21. Podľa § 215 ods. 1 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

22. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

23. Citované ustanovenie § 215 ods. 1 CSP ukladá súdu povinnosť rozhodovať na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov. Keďže skutkový stav sa môže v priebehu konania meniť, bolo nevyhnutné určiť tiež okamih, ktorý sa stane rozhodujúcim pre zistenie skutkového stavu. Tento okamih určuje citované ustanovenie § 217 CSP. V zmysle tohto ustanovenia je pre posúdenie zisteného skutkového stavu ako základu rozhodnutia rozhodujúci okamih vyhlásenia rozhodnutia. Znamená to okrem iného, že súd pri zisťovaní skutkového stavu berie pri dokazovaní do úvahy nielen skutočnosti, ktoré tu boli pred začatím konania a v čase začatia konania, ale prihliada tiež ku všetkému, čo nastalo za konania až do vyhlásenia rozsudku, teda vychádza zo stavu, ktorý tu je v čase vyhlásenia rozsudku. Stav v čase vyhlásenia rozsudku je rozhodujúci aj pre právne posúdenie veci, ale len vo veciach, v ktorých rozsudkom dochádza k vzniku, zmene alebo zániku právneho vzťahu medzi účastníkmi, t. j. tam, kde rozsudok má konštitutívne účinky. S ohľadom na námietky žalobcu v odvolaní odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie v sporovom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu. Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu,

nemožno preto vyvodiť, že nevykonaním žalobcom navrhovaného dokazovania došlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom, čo by zakladalo dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Rovnako tak dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti. Z hľadiska hodnotenia dôkazov možno napadnúť len spôsob, ako k tomuto hodnoteniu dospel.

24. V preskúmvanej veci bolo vykonaným rozsiahlym a vyčerpávajúcim dokazovaním jednoznačne preukázané, že žalobca v predmetnej veci neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal nad akúkoľvek pochybnosť protiprávne konanie žalovanej, teda splnenie zákonných predpokladov pre uplatnenie zodpovednosti za škodu. Žalobca nepreukázal spôsobenie škody žalovanou, existenciu škody a jej výšku a taktiež príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. V konaní nebolo preukázané ani listinnými dôkazmi, ani svedeckými výpoveďami spôsobenie žalobcom tvrdenej škody žalovanou, pričom vyhodnotenie jednotlivých vykonaných dôkazov súd prvej inštancie právne vyčerpávajúco zdôvodnil v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré tvrdenia si aj odvolací súd preberá za svoje vlastné a sa s nimi v plnej miere stotožňuje. V uvedenej veci odvolací súd nepovažoval za potrebné, účelné, hospodárne, vykonať ďalšie dôkazy vzhľadom na ich už spomenuté rozsiahle a absolútne vyčerpávajúce vykonanie. Súd prvej inštancie riadne zdôvodnil aj nevykonanie navrhnutých dôkazov. Záverom odvolací súd len zvyrazňuje, že v konaní bolo preukázané, že v konaní pred Okresným súdom Komárno sp. zn. 15C/19/2011 žalovaná ako žalobcom splnomocnená advokátka vykonávala riadne procesné úkony a zúčastňovala sa nariadených pojednávaní, žalovaná si ako advokátka vyúčtovala odmenu za úkony spojené s jeho zastupovaním na súde v súlade so zákonom o advokácii. V konaní nebolo preukázané porušenie ustanovení advokátskeho poriadku žalovanou (viď rozhodnutie disciplinárneho senátu Slovenskej advokátskej komory sp.zn. DSVII.47/14: 503/2014 zo dňa 12. 11. 2015, právoplatné a vykonateľné dňa 14. 12. 2015). Nesporne bolo preukázané, že žalobcovi bola odovzdaná zápisnica z pojednávania, na ktorom bol medzi účastníkmi konania uzatvorený súdny zmier dňa 09. 05. 2013, zo zápisnice je zrejmé, že žalobca s uzavretým súdnym zmirom v plnom rozsahu súhlasil, obsah súdneho z mieru mu bol riadne oznámený a vysvetlený, čo následne potvrdil dvoma podpismi, teda musel si byť vedomý svojej povinnosti vyplatiť bývalú manželku. O tejto vedomosti žalobcu o jeho povinnosti vyplatiť bývalej manželke sumu 32.000 eur svedčí aj skutočnosť, že so žalovanou riešil sumu vyporiadania BSM, snažil sa vyporiadajú nehnuteľnosť predať ako výlučný vlastník /ako výlučný vlastník bol zapísaný zápisom do katastra nehnuteľností ku dňu 04. 09. 2013/, zháňal si finančné prostriedky na vyplatenie bývalej manželky zaviazanou sumou. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že exekučné konanie proti žalobcovi začalo z dôvodu riadneho neplnenia si povinností zo strany žalobcu voči jeho bývalej manželke a nie z dôvodu pochybenia žalovanej ako advokátky žalobcu. K námietkam žalobcu k sume vyporiadania schválenej súdnym zmirom odvolací súd udáva, že preskúmvanie tejto otázky nie je predmetom tohto konania a ani nemá s predmetom tohto konania žiaden súvis, ale opakovane v zhode s názorom prvoinštančného súdu poznamenáva, že žalovaný v konaní pred Okresným súdom Komárno sp. zn. 15C/19/2011 nespochybnil hodnotu nehnuteľností, ktorá mala byť predmetom vyporiadania BSM medzi ním a jeho bývalou manželkou, na jej ocenenie bol vypracovaný znalecký posudok, o ktorom mal vedomosť a cenu nehnuteľností, určenú znaleckým posudkom nenamietal.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP.

26. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).